

[Arbejdsministeren]

ind under ordningen. Mit skøn for det første år lå, så vidt jeg husker, på 25.000. Men selvfølgelig er det umuligt på forhånd at vurdere, hvor mange der vil benytte en sådan ordning. Det er jo et skøn, det er ikke en beregning, man kan opstille med sikkerhed, fordi det handler om menneskers reaktionsmønster over for en ordning, der ikke tidligere har eksisteret.

Det tal, jeg nævnte før, på de 550 mill. kr., er det beløb, der mangler i 1981, for at der er balance mellem den nuværende finansiering og det omfang, efterlønsordningen har haft, og det er det, der gør, at jeg mener at kunne fastholde, at forudsætningerne for finansieringen af efterlønsordningen er overholdt.

Ole Espersen (S):

Jeg skal ikk gennemgå de enkelte forslag. Det har arbejdsministeren gjort, og han har taget klar afstand fra langt de fleste af dem, og det gør den socialdemokratiske gruppe naturligvis også. Jeg skal prøve at foretage en samlet vurdering af forslagene.

Det er et meget prætentivt beslutningsforslag, vi har for os. Det drejer sig om at afhjælpe det danske samfunds problemer, at give det danske samfund mulighed for at arbejde sig ud af de økonomiske problemer. Det er altså et beslutningsforslag, som man tror henvender sig til hele samfundet, som skal være til gavn for hele samfundet, som skal skabe arbejdslyst og initiativ i hele samfundet.

Og hvad består så forslagene af? De består alle sammen, med ganske uvæsentlige undtagelser, af forringelser af visse befolkningsgruppers stilling. Når man nu skal skabe rigtig arbejdslyst og -glæde rundt omkring og hjælpe det danske samfund, så drejer det sig om at ramme de arbejdsløse, de unge, både dem, der har arbejde, og dem, der ikke har arbejde. Det drejer sig om at gøre kvindernes stilling på arbejdsmarkedet vanskeligere. Det drejer sig om at ramme efterlønsmodtagerne. Det drejer sig om at få dem, der har børn i daginstitutionerne, til at betale noget mere. Det drejer sig om at ramme lønmodtagerne generelt med det, der i realiteten kan betegnes som en ekstra skat på op mod 2 mia kr., ud over de forringelser, jeg lige har nævnt.

Vi nægter i socialdemokratiet at tro på, at arbejdslyst og initiativ i det danske samfund

først og fremmest kan forøges ved at forringe forholdene for mange befolkningsgrupper, der i forvejen er dårligt stillet, og vi må spørge os selv, om man virkelig fremmer arbejdslyst og initiativ ved at øge uligheden i det danske samfund. Det er jo det, venstres forslag gør. Man øger uligheden, og det mener man er det, der skal fremme initiativ og arbejdslyst.

Næh, der mangler noget. Selvfølgelig er der økonomi i disse planer, men der mangler alt det positive. Der mangler det, der virkelig skal få folk til at føle en helhed. Det er der en anden liberal økonom, der har forstået. Thorkil Kristensen havde i Berlingske Tiden i søndags det, han kalder sin 10 punkts plan. Det er ikke tanker, vi deler alle sammen, bestemt ikke, men det er et ærligt og hæderligt forsøg fra en liberal økonom på at stille en helhedsplan op, der prøver at gøre ret og skel. Det er lige præcis det, venstre ikke har forsøgt i den plan, der er lagt frem her.

Lad mig kort nævne et par af de ting, som Thorkil Kristensen har med. Han er også inde på lønproblemet og lavtlønsproblemet, men han løser ikke lavtlønsproblemet ved at sænke de lavtlønnedes løn endnu mere, således som venstre foreslår. Han siger, at det er et uddannelsesproblem, og derfor foreslår han øgede uddannelsesmuligheder. Han er selvfølgelig også inde på løndannelsens betydning for samfundet og løntilbageholdenheden, men hvad siger han? Han siger med fuld ret, at skal man kræve løntilbageholdenhed, så må der selvfølgelig også gives noget til lønmodtagerne på anden vis, og derfor må vi have overskudsdeling, ganske ligesom OECD foreslår os. Vi må have overskudsdeling, ikke venstres flagrende ideer om lidt spredning af ejendomsretten hist og her, men en egentlig, velorganiseret overskudsdeling.

Han siger også, at det er meget godt at kræve løntilbageholdenhed, og det gør han, det mener han er meget vigtigt, ganske ligesom venstre jo altså siger det. Men hvad siger han derudover? Han siger: skal vi forvente forståelse for løntilbageholdenhed, så må vi også kontrollere priserne. Han siger med fuld ret: de priser, der i realiteten fastsættes i udlandet, har vi svært ved at kontrollere. Men vi kan ikke forvente, at lønmodtagerne holder sig tilbage den ene gang efter den anden, når der ingen rimelig priskontrol